

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 437/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Наревски, адвокат из ..., против туженог ББ, предузетника, власника предузетничке радње Аутосервис „ВВ“, из ..., решавајући сукоб стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Другог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Други основни суд у Београду.

Образложење

Други основни суд у Београду се решењем П 1526/2020 од 11.06.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења, списе доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Београду је актом П 4435/2020 од 02.10.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова различите врсте. У образложењу акта указано је да се у конкретном случају ради о тужби тужиоца - физичког лица против туженог - предузетника (привредног субјекта), из ког разлога нису испуњени услови за заснивање надлежности привредног суда, предвиђени чланом 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, јер спор између наведених странака не спада у надлежност привредног суда, с обзиром на то да странке немају својства прописана наведеном законском одредбом.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежност, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020 – у даљем тексту ЗПП), у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 ... 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Други основни суд у Београду.

Према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава,

предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанско-правним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

У конкретном случају, поступак је инициран тужбом ради наплате новчаног потраживања и то: трошкова рентирања возила у износу од 126.500,00 динара и на име стеченог без основа у износу од 17.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом. Према наводима тужбе, тужилац и тужени су 07.08.2018. године у Београду закључили уговор о поправци возила којим се извршилац, овде тужени, обавезао да путничко возило које је предмет уговора поправи у року од 14 дана од предаје возила од стране наручиоца, овде тужиоца. Чланом 6. уговора предвиђено је да у случају да не изврши поправку у уговореном року, извршилац се обавезује да наручиоцу за сваки дан задоцњења надокнади штету у виду трошкова рентирања возила исте категорије, а према важећим тржишним ценама. Чланом 8. Уговора, уговорена је стварна надлежност суда у Београду. Тужени није извршио поправку возила у уговореном року, већ два месеца касније. Истовремено, а према наводима тужбе, неосновано обогатио на рачун тужиоца тако што је од Компаније „Дунав осигурање“ АДО, након пријаве штете по каско полиси, поред трошкова поправке возила у износу од 661.553,00 динара на свој рачун, а у име тужиоца, наплатио и трошкове шлепања возила у износу од 17.000,00 динара, које је претходно тужилац платио, а тужени му наведени износ никада није надокнадио.

Према наведеној законској одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. За поступање у спору између физичких лица и предузетника, какав је у конкретном случају, не може бити надлежан привредни суд као суд посебне надлежности, већ је за поступање надлежан суд опште надлежности, односно суд по пребивалишту, односно седишту туженог, према члану 39. став 1. ЗПП.

Како је седиште туженог у ..., улица ..., Општина Гроцка, то је сходно одредби члана 3. став 1. тачка 5. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ бр. 101/2013), за одлучивање у овој парници, надлежан Други основни суд у Београду, из којих разлога је применом одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачнот отправка
управител писарнице
Марина Антонић